

วิธีการทำสวนให้รื่นรมย์ที่สุด คือ สวมหมวกปีกกว้างๆ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าบางๆ หลวมๆ มือหนึ่งถือเสียม อีกมือหนึ่งถือเครื่องตีมเย็นๆ แล้วชี้บอกคนสวนว่า ควรจะขุดอะไรตรงไหน

เมื่อสุนัขตกจากสะพานชำรุดสู่ลำน้ำ มันรีบว่ายขึ้นฝั่ง เชิดหน้าสะบัดขนไม่บ่นว่าหรือด่าทอสะพานและไม่ร้องขานแก้ตัว

ไม่มีสัตว์โลกชนิดใดเลยที่จะแก้ตัวให้กับความผิดพลาดของมัน มันจะทำในสิ่งที่เหมาะสมกว่า นั่นคือ การเริ่มต้นใหม่อย่างไม่ประมาท

เมื่อบริสุทธิ์อย่างแท้จริง ใจต้องพะวงกับการกล่าวหา ยามผิดพลาดอย่าพะวงถึงการแก้ตัว ใ้รอยยิ้มและการกระทำดีแทนการแก้ตัวเถิด

(วรกมล)

เจ้านายมีเกียรติกว่าลูกจ้างนักหรือ
กุหลาบงามกว่าดอกหญ้าข้างทางเท่าใดกัน
คุณค่าของสรรพสิ่งทั้งหลาย
เกิดขึ้นจากการยึดถือในการเปรียบเทียบ
ไม่มีการเปรียบเทียบเสียแล้ว
สรรพสิ่งก็คงสภาพแห่งความเป็นกลาง

เสียงขานขันของนกเขา

ยอมไผเพราะจับใจ
ต่อผู้ที่มีเสียงนั้นอยู่ในใจ
แสงจันทร์ที่สาดส่องยามค่ำคืน
ยอมอ่อนหวาน นุ่มนวลสุดบรรยาย
ต่อผู้ที่มีความอ่อนหวาน นุ่มนวลอยู่ในดวงใจ
ภูตผี ปีศาจ ย่อมส่ำแดงฤทธิ์เดชหลอกหลอน
ต่อผู้ที่ยอมรับและบำรุงเลี้ยงมันอยู่แค่นั้น
การบังคับ ช่มชู้ผู้ใด
ให้ยอมรับ ปฏิเสธคุณค่าของสรรพสิ่ง
จึงเป็นการกระทำที่ไร้สาระ และบ้าคลั่ง

(วรกมล)

นั่งก่อกองไม้

เด็กคนนั้น
นั่งก่อกองไม้
ให้เป็นเมือง
ตั้งแต่เช้า
ถึงกลางวัน
จนถึงเย็น
แล้วความมืดก็มา
ย็นหัวเราะชอบใจ
เด็กคนนั้นบอกว่า
เมื่อกลางวันความสว่าง
ก็มาย็นหัวเราะเหมือนเธอ
แล้วก็จากไป
เมื่อถึงรุ่งอรุณแล้ว
เธอก็จะต้องจากไปเช่นกัน
แล้วพบกันใหม่
ทุกคำคืน

(จ่าง แซ่ตั้ง)

วันเวลา

หนูน้อย

ดวงอาทิตย์กำลังโผล่พ้นขอบฟ้า

เธอตามหาสิ่งใดหรือ

“ฉันกำลังตามหาเงาของฉัน”

หนูน้อยตอบและหัวเราะเรีงร่า

ท่านผู้เฒ่า

ดวงอาทิตย์กำลังโผล่พ้นขอบฟ้า

ท่านตามหาสิ่งใดหรือ

“ฉันกำลังตามหาเงาของฉัน”

ผู้เฒ่าตอบและน้ำตาร่วงพรู

(วิรุณ ตั้งเจริญ)

หิ่งห้อย

ดับดวงดาวสุดท้ายที่ปลายฟ้า
แสวงหาความหิ่งแสงหิ่งห้อย
จากดินคูสุฟ้า – ดาวพร้าพร้อย
กับสัตว์น้อยด้อยแรง...แสงพอทาน
แล้วฉันเลือกเป็นหิ่งห้อย
แทนดาวลอยสูงศักดิ์อักษรฐาน
จึงมีปีก มีความหวัง อหังการ
มีสิทธิผ่านมุมอับอันลับดาว
เบาปีกบาง บินไป บินไป
เผาไหม้ใจช่วงในห้วงหา
เผชิญพายุบ้างบางคราว
ร้อนหนาว เข้าถึงโลกแท้จริง
ไม่มีดาวดวงสุดท้ายที่ปลายฟ้า
บางครั้งฉันอ่อนล้า เหนื่อยนิ่ง
ในมุมมืดหม่นมอดถูกทอดทิ้ง
ฉันอยากมีค่ายิ่ง ณ ที่นั้น

(จิระนนท์ พิตรปรีชา)

จ๋อนเป็นเด็กเติบโตใหญ่กลางไพรกว้าง

มันหาทางพากเพียรเรียนหนังสือ

กอ - อะ - กะ   กอ - อา - กา   กอ - กระ - ปือ

กลัวได้ชื่อเป็นคนโง่เหมือนควาย

จ๋อนเรียนจบประถมสี่ได้ที่หนึ่ง

พ่อแม่จึงสองคนเร่งชวนควาย

“อนาคตลูกข้าต้องสบาย

จบ ป.ปลายไม่พอ...เรียนต่อไป”

จ๋อนเรียนชั้นมัธยมสมาใจนึก

ก้าวขึ้นตึกห้าชั้นอย่างหวาดไหว

วันแรกจ๋อนไม่กล้าสบตาใคร

ครูเรียกชื่อครั้งใดใจตุ้มตาม

แต่ไม่นานจ๋อนคนเดิมเริ่มแก้วัด

เริ่มริหัดสูบบุหรี่เดือนที่สาม

ชั่วโมงศิลป์ดูรูปเปลือยไปปลุกกาม

ปกขาวคือความงามแห่งวรรณคดี

จ๋อนชำนาญการบวกเลขหลังลายไฟ

ศัพท์อังกฤษท่องขึ้นใจจำได้สี่

แจ๊คควีนคิงควบเอ...เกทัณฑ์

เรียนเคมีผสมเหล้าเคล้าเบียร์ไทย

“เฮ้ยวันนี้มีหนังที่จังหวัด

บู๊สะบัดซัดสะบัน้ำมันเข้าไส้

โหดเถอะวะจะมาม้วนँगกลัวใคร

ครูเขาไม่ทำงานตั้งหลายคน

จ๋อนจมปลักความเลวร้ายไม่ได้ผูก

พ่อแม่จุดอย่างไรก็ไร้ผล
สัมมนาครั้งใหม่อยากให้ค้น
ใครถือกันจ๋อนลงนรกละ

(จ๋อน : ประเสริฐ มาสุปรีดี)